

... נהרג בעלותו על מוקש.... הניח אשה ושני ילדים...

כמה פעמים כבר קראנו ושמענו הודעות כאלה בשנה האחרונה – הן הפכו כבר כמעט לשגרתיות – אך כשזה נוגע לך וחותרך בבשר שלך זה אינו שגרתי בכלל. עם כל ההשתתפות בצער של ידידים וקרובי משפחה – האובדן היקר הוא רק שלך בלבד, ורק בליבך ישאר לתמיד חלל פעור.

רק הבנות היתומות תרגשנה יום-יום ושעה-שעה ביתמותן, רק הן תגדלנה תמיד כשעולמן מוצל קמעה ושונה משל שאר הילדים, ורק אותך תלווה יום-יום ושעה-שעה המחשבה על כל מה שיכול היה להיות, אלמלא...

שש שנים בדיוק חלפו מאותו ערב-פורים בו החלטנו, חגי ואני, לקשור את חיינו זה בזו... ועד לערב-פורים הנורא בו נפל חגי מידי מרצחים. שש שנים יפות ומאושרות, שנסתיימו כך לפתע ביום בהיר ואביבי בצורה כה אכזרית ופתאומית.

על חגי כבעל וכשותף לחיים קשה לכתוב. קשה, כי נדמה שכל מלה וכל תאור יהיו עלובים ודלים מכדי לבטא את אשר בליבי, וקשה, כי אלה דברים אשר ביסודם ובמהותם נועדו להיות שלך בלבד ולא להתחלק בהם עם אחרים.

תמיד הייתי מופתעת כיצד יכלו להתמזג באדם אחד תכונות כה מנוגדות – עקשנות ונוקשות בצד רוך ועדינות. חגי ידע להיות קשה ולנהוג ביד חזקה, אך בעת הצורך, ובעיקר במסגרת המשפחה הקטנה שלנו, היה מגלה עדינות-נפש ורוך ללא-גבול.

באיזו מסירות והבנה טיפל בי וליווה אותי בכל התלאות שעברו עלינו עד לידתן של הבנות. כמה אהבה ורכות השפיע על אביטל, בצד ערכי החינוך והמשמעת שהעניק לה. ורד הקטנה לא הספיקה, כמעט, ליהנות מכל אותם דברים מופלאים, ולא זכתה לשנות-ילדות מאושרות עם אבא כה נפלא ואהוב.

העבודה מילאה אותו. מחשבותיו ותוכניותיו היו קשורות תמיד בעבודה. הוא השקיע הרבה מחשבה בתיכנון שיפורים ושכלולים בדושן שלו, ולא חסך מאמץ וזמן לביצוע תוכניותיו.

זכיתי לחיות עם חגי כשותפה בכל, ואף בבעיותיו ובהישגיו בתחום זה שיתף אותי. התרשמתי מהחשיבות הרבה שייחס לכל פרט ופרט, אף בעבודה השגרתית ביותר, ולא פעם חשתי ליחסיו האישיים עם שותפיו לעבודה. הוא היה בעצמו דייקן וקפדן, ודרש גם מאחרים אותה מידה של פדנטיות כשלו, לא יכול היה להשלים ולהתפשר עם עבודה שאינה מלווה במסירות ובקנאות כשלו.

היתה בחגי תכונה מיוחדת של משפחתיות, האופיינית לכל בני משפחתו. תמיד ידע לשמור ולטפח קשרי משפחה ואף קשרים עם ידידים, והצליח להעניק לכל אחד מידידו וקרוביו הרגשה כי הוא רצוי וכי מתעניינים בו ודואגים לשלומם. גם עם ידידים שלי ובני משפחה משלי, היה זה הוא אשר דאג להתעניין בהם, להזמיןם ולקיים את הקשרים איתם.

חגי היה מרגיע ונוסך בטחון בסובבים אותו. אם אביטל פחדה ממשוהו, הרי עם אבא זה לא היה מפחיד: "אם אבא מחזיק אותך – את לא תפלי", "אם אבא שומר עלייך – לא יאונה לך כל רע".

כשהיו מתעוררות בעיות בחדר או במשפחה הגדולה – תמיד היינו בוטחים בחגי שידאג לדברים ויסדיר את העניינים על הצד הטוב, אם שקע הטרקטור בו טיילנו, ידענו כי חגי ודאי יצליח לחלץ אותנו, בנסיעה משפחתית בערב היה תמיד חגי הנהג, וידענו כי אפשר לסמוך עליו – על-אף עייפותו הרבה.

כשהיה חוזר מאוחר מדושן, מבלי להודיע על כך מראש, הייתי מתוחה ומודאגת. תיארתי תמיד בדמיוני את האפשרויות השונות וחזיתי את הגרוע ביותר. לא פעם, כשסבלנותי פקעה, הלכתי לטלפן או ביקשתי מישהו שייסע לדושן לברר אם לא קרה כלום.

חגי תמיד כעס על-כך וניסה לשכנע אותי כי 'מה כבר עלול לקרות? – תקלה בכלי כשלהו, צינור שהתפוצץ או ביקור בלתי-צפוי בדושן – רק אלה יכולים לעכב אותו מלבוא הביתה".

אך הפעם היה זה שונה. חגי יצא בבוקר לזרוע כותנה, ואני הכנתי לנו לשנינו תחפושות למסיבת-פורים בגנון של אביטל. הפצרתי בו כי ישתדל לשוב היום בזמן כדי להשתתף במסיבה, והוא אכן הבטיח. אך הוא לא חזר. הוא לא יחזור אף פעם...

אך מה זה היה לי? לא יתכן כי אותך אני מספידה, חגי. הן היו לנו יחד תכניות כה רבות – רצינו ללמוד ולהתקדם, רצינו להקים משפחה גדולה עם הרבה ילדים, רצינו לטפח משפחה שתהיה מאוחדת ומלוכדת כדוגמת המשפחה שלך. ובצד הרצונות הגדולים היו גם תוכניות קטנות – לטייל ולבלות יחד, לרכוש חפצים חדשים, ועוד ועוד ועוד... לא יתכן כי כל אלה לא יתגשמו עוד. הלב מסרב להאמין במציאות המרה. שוב ושוב הולכת אני אל אותו גל אבנים שחורות, עם השלט הלבן הברור כל כך, ומנסה להוכיח לעצמי כי אכן אמת היא זו. אך כיצד אפשר להאמין כי אתה הוא זה ששוכב שם למטה? אתה – שכל כך אהבת לחיות, לעבוד וליצור, שכל כך שמחת בחלקך והיית כה מאושר עם הבנות הקטנות – הן אי-אפשר ששוב לא תחזור משם.

מדי יום, כשאני פוגשת בבגדיך, בחפצך האישיים הקטנים, נדמה לי כי הכל אינו אלא חלום רע, וכי מיד תכנס לחדר – כרגיל – בבגדי עבודה תתרחץ ותמהר אל הבנות – והכל ישוב להיות כשהיה.

אך הבנות המיותמות – אביטל בשאלותיה הילדותיות-המבוגרות, וורד הקטנה שעדיין לא מבינה ורק בוכה "אבאלה" – הן מחזירות אותי אל המציאות ומעמיקות בי את הכאב. הן גם נותנות בי את הכח להמשיך להיות כפי שהייתי, ואף יותר חזקה, לגדלן ולחנכן כפי שוודאי היית רוצה שאעשה.